

Otomar Dvořák

KOUZELNÝ MEČ ABADDON

Miloslav

Otomar Dvořák

KOUZELNÝ MEČ
ABADDON

Mohr

*Pro Pavlu a Majdu,
které mi hodně pomohly
při vymýšlení tohoto příběhu,
i když každá z nich
byla malá v jiné době.*

autor

*copyright © Machart s.r.o., 2003
cover and illustrations © Kameel Machart, 2003
ISBN 978-80-904318-3-6*

ZAČÍNÁ SE V JEDNÉ KNIHOVNĚ

Za dlouhých zimních večerů, kdy už se brzy stmívalo a v šeru poletovaly sněhové vločky, se ve starém domě na náměstí v Krivovrbčanech rozsvěcela veliká okna. Ve žlutém světle za těmi okny bylo vidět samé dlouhé police, šplhající jako podivné žebříky až někam ke stropu. Stály na nich knihy: tlusté i tenké, velké i malé, všechny očíslované a pěkně seřazené do dlouhých řad. A mohli jste tam zahlédnout i různé lidi, jak pomalu chodí kolem, čtou si názvy na hřbetech, občas některou z knih vyndají a zalistují v ní...

A jednoho večera stál pod tím velkým oknem malý chlapec. Jmenoval se Jan Kolesný, jenže tak mu nikdo neřikal. Volali na něj Kulišku; snad proto, že byl takový trochu kulaťoučkový, nebo proto, že i v létě nejraději chodil v zeleném kulichu, o kterém tvrdil, že je to součást stopařského maskování. Kuliška jste totiž mohli často zastihnout, jak se někam plíží, vykukuje za rohem, mizí ve vysoké trávě nebo visí na větvi stromu... Jakmile v zahradách Krivovrbčan začaly zrást třešně, býval tam Jenda Kulišek dřív než špačci.

Ted' se ovšem veliké červené třešni začínal podobat jeho nos. Stáhl si kulicha víc přes uši, podupával, aby se zahřál, ale z místa se nehnul, jenom pořád koukal do toho okna.

„Co tu stojíš?“ zeptala se ho Pavla, velká holka ze čtvrté třídy.

„Jen tak,“ řekl Jenda.

„Ty se bojíš dovnitř, vid’?“

*„Pch! Já se ničeho nebojím! Já si jdu přečíst nějakou knížku!“
prohlásil Kulíšek a zamračil se, aby si snad nemyslela, že si z něj
bude dělat legraci.*

„A umíš číst?“ ptala se Pavla nedůvěřivě.

*„Samozřejmě! Chodím přece do školy!“ Jenže nepřiznal, že
teprve od září a že ještě neprobrali ani celou abecedu.*

*Pavla mu uvěřila a řekla: „Tak pojď se mnou. Já to tam znám,
chodím tam každou středu.“*

Vůbec ji nenapadlo, co se může stát.

*Ani knihovnici, starou paní učitelku Houštkovou, nic nena-
padlo. Ukázala Jendovi oddělení pro nejmenší čtenáře a nabídla
mu tam všelijaké obrázkové knížky a jednoduchá říkadla s velkými
písmeny.*

*Pavla se mezitím začela do tlusté knihy o chovu koní. Koně
ji moc zajímali. Táta ji někdy doma škádlil, že i ty její věčně
rozčepýřené vlasy mu připomínají koňskou hřívu – a tak si je ra-
ději stahovala do dvou pevných culíků. Ve škole se zlobívala, když
na ni spolužáci pokřikovali Pavlasatka. To ale nebylo jen kvůli
hřívě vlasů; zkracovali tak její jméno Pavla Pavlasová. Ach jo,
povzdechla si. Raději na takové nepřijemnosti nemyslet! Lehla si
s koňskou knihou na koberec mezi policemi a zadívala se na ob-
rázek krásného bělouše. To byl její starý známý. Stačilo, když na
něj chvilku upírala oči – a namalovaný kuň začal ožívat. Pohodil
hlavou a z dálky jako by k Pavle dolehlo slabé zařehání. Tak ji to
zaujalo, že na malého Jendu Kulíška dočista zapomněla...*

Jenže netrvalo dlouho a do knihovny vešla Jendova maminka.

„Není tu ten náš uličník?“

„Ale je,“ usmála se paní knihovnice Houštková, „tamhle si zrovna vybírá...“

Nedomluvila a překvapením zapomněla zavřít ústa.

Kulišek zmizel! Nebyl v žádné uličce mezi policemi, nebyl ani v koutě u kamen, ani ve skladišti starých knih – a odejít také nemohl; paní knihovnice měla svůj stolec hned vedle dveří.

Pouze Pavla si všimla, že pod polici pro větší děti leží na zemi nějaké knihy, přímo hromada knih, vrší se tam jedna přes druhou a všechny jsou otevřené. A hned ji napadlo, že Jenda chtěl všechno přečíst, ale protože ještě pořádně číst neumí, tak se v těch složitých příbězích ztratil a dočista zabloudil a zaručeně nenajde cestu zpátky. Písmenka byla na stránkách dokonale zpřeházená a zasmodrchaná, jak se jimi kurážný Kulišek prodíral jako nějakou trnitou houštinou. Jak se teď za ním dostat?

*Pavla přemýšlela, přemýšlela... No jistě, Jendovi chybí Abeceda! Ne nějaká obyčejná, jakou najdeme v každém slabikáři, ale kouzelná. Vypadá na první pohled úplně stejně, ale její tajemná písmena mají velkou moc. Je v nich totiž zakleta podoba všech možných i nemožných věcí. A protože Pavla už přečetla hodně pořádně tlustých knih, věděla, jak písmenka probouzet. Škoda, že právě teď neměla dost času na hledání těch nejvhodnějších. A vlastně ani nemohla tušit, která bude nejvíc potřebovat. Věděla, že začínat se má od začátku, a tak si z řádek knihy vybrala na dlaň písmena **A-B-C-D**. Každé z nich je jiné a každé k něčemu dobré. **A** je stříška, **B** má dvě bříška, **C** něco otvírá, **D** všechno zavírá...*

*Pro začátek je nejdůležitější **A**, protože je první. Je to vchod, vypadá trochu jako dveře. Nebo spíš staré zámecké okno. Proč by se nemohlo vlézt do pohádky oknem?*

*Pavla strčila trojici písmen do kapsy, prolezla skrz **A** – a než si paní knihovnice s Jendovou maminkou stačily něčeho všimnout, byla úplně jinde...*

K A P I T O L A

PRVNÍ

*O tom, co všechno Pavlu potkalo
ve strašidelném nočním lese*

Pavla stála na křižovatce tří cest v hustém lese. Jedna z cest byla uježděná od vozů a kolejiemi tekly stříbrné stružky vody, druhá, travnatá, mizela v šípkovém houští jako v nějakém tunelu, třetí byla samý špičatý kámen a vymletá díra. Kudy se dát? Uprostřed křižovatky uviděla velice divný rozcestník: na dřevěném sloupku byly tři tabule ve tvaru lidské ruky s ukazujícím prstem a nápisem **A DÁL**. Takový ukazatel člověku moc neporadí, ale co jiného mohla Pavla čekat, když se rozhodla začít od **A**?

Nad temnými vrcholky stromů už vyšla hvězda Večernice. Brzy bude tma, a jak se pak vyznat v neznámém lese? Pavlu napadlo, že Kulíšek určitě lezl do houští, protože tenhle kulaťoučký mrňous se v okolí Křivovrbčan protáhl kdejakým trním, jen aby je prozkoumal. On je velký objevitel. Alespoň to o sobě tvrdí.

Opatrně nahlédla do tunelu z větví. Moc se jí tam nechtělo. Uvnitř bylo úplně černo, vonělo to odtamtud vlhkostí a plísni a blikala tam nějaká zelená světélka. Jistě se tam schovávají strašidla! Ale pak si přece jen dodala odvahy, nahlédla do houští znovu, a viděla, že jsou to jen světlušky.

A tak se sehnula. **A** šla.

Cestička se vinula chvíli z kopce a chvíli do kopce, napřed byla měkká, vystlaná trávou, mechem a listím, ale pak začala Pavla stále častěji zakopávat o vystouplé kořeny, o velké kameny, byly tu nějaké jámy, výmoly a příkopy, bahno jí začalo mlaskat pod nohama a v botách ucítila studené mokro.

„Jendóóó!“ zavolala a ozvěna to po ní opakovala tak dlouho, až se Pavla začala bát, že probudila ve tmě nějakého neznámého tvora, který se jí teď vysmívá a opakuje každé její slovo. Podruhé se už zavolat neodvážila.

Les skutečně ožíval. Po obou stranách cesty se ozvalo šustění, škrabání, ťukání, pípání, drobné cupitání. Někde v dálece teskně zahoukala sova, těsně nad hlavou se jí kmitl netopýr.

„Au, au, dávej pozor!“ vyjekl tenký hlásek a zpod nohou jí vyběhlo něco mrňavého a zmizelo za nejbližším pařezem.

Teď teprve se Pavla doopravdy vyděsila, protože pochopila, že tohle není obyčejný les, ale Černý pohádkový les. A chodit takovým lesem v noci není rozhodně žádná legrace. Potřebovala by alespoň někoho, koho by se mohla držet v té tmě za ruku. Přesto šla srdnatě dál. Když se nebál mrňous Kulíšek... I když, kdo ví. Třeba sedí někde ve tmě a brečí. Ale jakmile se u něj objeví Pavla, začne dělat hrdinu.

Pojednou si všimla, že mezi kmeny stromů probleskuje namodralá záře. Opatrně, po špičkách šla blíž, až na okraj malé mýtiny. To už také zaslechla zvláštní krásnou hudbu; znělo to, jako by vyzváněly spousty stříbrných zvonečků. Vysoko nad mýtinou stál měsíc a v trávě se blýskala rosa. A nad stébly, tak lehounce, že ani jednu krůpěj nesrazily, tančily průsvitné víly s dlouhatánskými vlasy plnými hvězd. Smály se a chytaly za ruce nějakého mládence. Pavlu v první chvíli napadlo, jestli to není Jenda – i když vážně pochybovala, že zrovna ten by se dal zlákat k nějakému tancování.

Ale ne, tenhle byl tak ve věku jejího staršího bráchy, co je teď na vysoké škole, a byl oblečený starodávně: v takových úzkých punčocháčích a vyšívaném kabátě, přepásaném širokým opaskem, u kterého mu v pochvě visel krátký meč. A na hlavě měl baret se sokolím pérem. A dlouhé kudrnaté blond vlasy. A modré oči. No, zkrátka úplný fešák! Pavle bylo hned jasné, že je to nějaký princ. A také si všimla, že s těmi vílami tančí nějak neochotně, že už nemůže, potácí se a zakopává, zatímco víly se chichotají stříbrnými hlásky a roztácejí ho stále rychleji. Začala uvažovat o tom, že zase opatrně vycouvá, aby nerušila, protože maminka ji vždycky nabádala, že se nemá plést do zábav dospělých. Jenže právě v té chvíli na ni přišlo nezadržitelné nutkání ke kýchnutí (to tím mokrem v botách!). A Pavla kýchlá tak mocně, že se to rozlehlo celým paloukem, tráva se otřásla a krůpěje rosy se s poplašeným cinkotem sesypaly dolů, hudba rázem umlkla a víly se proměnily v mlhu, která se rozplynula v měsíčních paprscích...

Princ zůstal omámeně stát uprostřed louky.

„Děkuji ti, neznámá čarodějko,“ řekl, když konečně popadl dech. „Nebýt tebe, utancovaly by mě k smrti. Čím se ti mohu odměnit?“

Pavla se přece jen trochu styděla (s princem člověk nemluví každý den). „Kdybyste, pane princí...“

„Říkej mi Richarde,“ pravil princ.

„Těší mě, já jsem Pavla. Tak kdybyste třeba mohl, Richarde...“

„A tykej mi, Pavlo.“

To už se Pavla i začervenala. Ještě že to ve tmě nebylo vidět.

„Kdybys mohl, Richarde... Hledám jednoho malého kluka, určitě tu někde zabloudil a teď se bojí... a já už skoro také... pokud máš chvíli čas...“

„Ale samozřejmě,“ usmál se Richard, „dva jsou vždycky více než jeden a čtyři oči víc vidí. Já měl zrovna namířeno tamhle k té skalce na druhé straně palouku. Chtěl jsem vylézt nahoru a trochu se rozhlédnout, protože mám dojem, že jsem také překročil bludný kořen a chodím pořád v zakletém kruhu. Jenže jsem zapomněl, že je právě úplňková noc, a za takových nocí se má člověk vyhýbat mýtinám, břízám, studánkám a lesním jezírkům, protože ta místa mají v moci víly. Ty jsi jejich kouzlo zlomila, sem se vrátí teprve, až měsíc znovu naroste. Pojď, vyšplháme tam nahoru!“

Přeběhli společně louku a ocitli se na úpatí temné skály; vlastně to byla hromada obrovských balvanů pokrytých mechem. V puklinách rostly křivolaké břízky. Richard lezl napřed; kde byly stupně příliš vysoké, podával Pavle ruku. Netrvalo dlouho a byli nahoře.

Výš už byl jen měsíc, schovávající se chvílemi za mraky, a spousta pomrkávajících hvězdiček. Těžko říct, jestli jich bylo víc než stromů, které šuměly hluboko pod skálou jako nekonečné temné moře. Pavla si zrovna pomyslela, že ten Černý les je docela krásný, když vtom se odněkud zdola ozval příšerný kvákavý chechtot. Pavla vyjekla a vši silou zmáčkla Richardovu ruku.

„Neboj se,“ řekl princ, „to byl jen hejkal. Straší lidi, ale nikomu neublíží. Jsou horší věci v Černém lese...“

Najednou si něčeho povšiml na vedlejším výstupku skály. Přeskočil puklinu a sehnul se nad podivnou zídkou z plochých kamenů. Musela tady stát už velice dávno, protože byla rozvalená, porostlá mechem a skoro se ztrácela pod ostružinovým houštím, které se na ní zachytilo dráčky trnů. Richard se pokusil odhrnout pichlavé větve stranou, a když to nešlo rukou, vytáhl meč a začal je nedočkavě oskánovat.

Na Pavlu jako by dočista zapomněl. Vydala se tedy za ním. „Co to tu máš?“

„To je neuvěřitelné,“ mumlal si Richard sám pro sebe, „skutečně neuvěřitelné...“ Odsekl poslední šlahoun a v měsíčním světle se objevily rozpadlé zbytky nějaké kulaté věže.

„Hrad!“ zvolala Pavla překvapeně.

„A ne jen tak ledajaký!“ usmál se Richard. „Vsadil bych se, že jsou to zbytky Temnohradu. Říká se, že stával někde uprostřed Černého lesa. Kdysi dávno si ho postavil loupeživý rytíř Rudovous. Ve sklepích pod ním prý ukryl obrovské poklady. Ale chtěl ještě víc, a tak vyzvěděl od jednoho kouzelníka, jak přivolat na pomoc čerty. Pravda, čerti přišli, ale jen proto, aby zlého loupežníka odnesli rovnou do pekel. Hrad se pak rozpadl a lidé na něj zapomněli. A my jsme ho teď docela náhodou našli, i když vůbec nehledáme poklady. A možná, že právě proto. Ty hledáš svého přítele,

a já...“ najednou se zarazil. „Já si také cením jiných věcí než zlata.“

„Tady byli čerti?“ ptala se nedůvěřivě Pavla.

„Jistě,“ přisvědčil Richard. „Rudovous je jednou o půlnoci přivolal mocným zaklínáním. Podívej, jak je ten zbytek okna očazený od pekelného ohně.“

„Pojď radši pryč,“ vzala ho Pavla za ruku, „co kdyby se vrátili.“

„To už je nejmíň tři sta let...“

„Stejně se mi tu nelíbí,“ trvala na svém Pavla. „Je to divné místo...“

„Pssst!“ přerušil ji Richard, „neslyšíš něco?“

„Z dálky se ozývá nějaké dunění. Jako by se hnala bouřka.“

„To nebude bouřka.“ Princ se znepokojeně ohlédl po obloze.

„Spíš letadlo,“ usuzovala Pavla.

„Nevím, jakému zvířeti říkáš letadlo, ale mně se to vůbec nechce líbit. Něco takového jsem ještě nikdy neslyšel.“

Velký temný stín se blížil od západu a postupně zakrýval hvězdy. Připomínal rychle letící oblak, ale když míjel měsíc, mohli na okamžik spatřit obrysy obrovských mávajících křídel. Pak se zablesklo a tři ohnivé jazyky vyšlehly zpod oblaku. Jeden z nich zasáhl staletý dub na protějším návrší, a ten okamžitě vzplál jako velká pochodeň. Burácení bylo tak ohlušující, že Pavla si dlaněmi zacpala uši.

„Ne... Nevracejí se ti čerti?“ vykoktala.

„Kdepak čerti,“ mračil se Richard, „to bude něco mnohem horšího. Mizí to na východě. Ve směru Sedmého království. Mám neblahé tušení. Musím si pospíšet...“

„Slíbil jsi mi pomoc při hledání kamaráda!“

„Máš pravdu,“ řekl princ roztržitě, „a slovo já vždycky dodržím. Podívej,“ ukázal do temné plochy lesů, „tamhle je nějaké světélko. Možná je to uhlířův milíř, hájovna, poustevníkova sluj... Pravda, může to také být ohýnek loupežníků, bludička nebo ohnivý mužík. Ale co se dá dělat, musíme to prozkoumat. Každopádně je naděje, že se tam něco dozvíme. Pamatuj si směr.“

Jenže tím směrem žádná cesta nevedla. Museli se prodírat houštinami, podlézat vývraty, šplhat přes ztrouchnivělé kmeny stromů porostlé klobouky obrovských hub. Větve je švihaly do tváří pichlavým jehličím, trny je chytaly za šaty, zamotávali se do pavučin s vlákny tlustými jako provazy. Pavla už byla celá poškrábaná a košili měla potrhanou a napadlo ji, že podnikají zbytečnou cestu, protože tudy malý Kulíšek rozhodně neprošel. Ale klopýtala dál za Richardem, který byl pořád kousek napřed. Jen občas se zastavil, aby jí podržel ohnutou větev nebo upozornil na podezřelé mokřiško, nad nímž tančily modré plamínky a kterému bylo zapotřebí se zdaleka vyhnout. Jednu chvíli jim po převislé větvi nad hlavami přeběhl malinkatý človíček, nejspíš to byl trpaslík – škoda, že byla taková tma, Pavla by si ho ráda lépe prohlédla. Ale pak vyjekla leknutím, protože z černoty v dutině puklého stromu se na ni nehnutě dívaly kulaté, žluté oči...

Richard už byl zase o kus napřed, a tak za ním raději rychle popoběhla. Připadalo jí, že už jdou nekonečně dlouho, a přitom tam z té skály se to světélko zdálo být docela blízko.

Tma kolem najednou zbledla a dostala šedavý nádech. „Svítá,“ řekl Richard, který právě pomocí svého ostrého meče zápolil s neprostupnou houštinou. Z mokré země stoupaly proužky bělavé páry, braly na sebe podobu rozplývavých postav a s kvílením prchaly do temné hloubky lesa. Pak mlžným oparem prorazily šikmé paprsky slunce a utvořily oslnivou slavobránu – až Pavla musela na chvíli zavřít oči. Uslyšela pípání prvních ptáků a pak uviděla, jak se krůpěje na listech zatřpytily jako kuličky duhovky. A bylo jí moc dobře z pocitu, že už má tu noc za sebou.

„Cítím kouř,“ řekl Richard, „kouř z ohniště nebo z komína. Neklamná známka, že nablízku se vaří snídaně!“

A vskutku! Stromy se rozestoupily a před nimi se otevřela veliká louka plná zlatých pampelišek a bílých sedmikrásek. Uprostřed louky stála přívětivá chaloupka s doškovou střechou a roubenými stěnami, pomalovanými samými srdíčky – takovými, jaká se prodávají v perníkářském krámku na poutích.

„Kam jsme to jenom zabloudili?“ kroutil hlavou princ, když šli společně přes louku k nízkému plůtku kolem chaloupky. „Tolikrát jsem lovil v Černém lese, ale do těchto končin jsem ještě nikdy nepřišel. I když moje stará chůva mi v dětství často vyprávěla...“

Nedomluvil, protože nízká dvířka chaloupky se skřípavě otevřela a mezi nimi stanula hrbatá stařena opřená o sukovitou hůl. Mžourala proti slunci: „Kohopak k nám vede cesta? Zdály? Zblízka? Nebo z města?“

„Dobré ráno, babičko,“ pozdravila slušně Pavla. Princ elegantně smekl svůj baret se sokolím pírkiem.

„Vítám vás, moji milí,“ žvatlala stařenka, „pojdte dál na malou chvíli.“

„Neviděla jste tu někde takového malého kluka?“ zeptala se Pavla. „Asi tak šestiletého?“

„Neviděla, děvenko, neviděla. Mé oči jsou staré, moc toho nevidí, mé uši jsou staré, moc toho neslyší...“

„Škoda. Musíme ho najít.“

„Určitě ho najdete, dřív než se nadějete. Pojdte dovnitř, moji milí, pohovte své píli, najezte se, odpočiňte, naberte zas síly.“

„Milerádi,“ usmál se potěšeně Richard. Musel se shýbnout, aby vůbec prošel nízkými dveřmi.

Pavla ho v tmavé síňce zatahala za rukáv a špitla: „Mně se to nelíbí. Měli bychom radši zůstat venku na louce...“

Vtom se dveře za nimi zabouchly a jako by zarachotil klíč v zámku. Pavla se polekaně otočila.

Ale to už tu stála stařenka s lucerničkou: „Děvenko, jsi vylekaná? Neměj tolik strachu,“ a odkopla černého kocoura, který se jí třel kolem nohou, „uhni, starý brachu!“ Otevřela jim do velké světnice. Vonělo to tu sladce vanilkou a sko-

řící, pod okénkem stál prostřený stůl a na něm tác plný dortíků, perníčků, sušenek a oplatek. Z květovaných čajových hrnečků se vábně kouřilo.

„Usedněte, milí hosti, najezte se po libosti!“

Pavla cítila, že už má obrovský hlad. A také nohy ji bolely. Nemohla odolat, aby neusedla na židli s opěradlem vyřezávaným do tvaru srdíčka. Richard bez okolků hrábl do tácu. „Vynikající,“ zamumlal plnými ústy, „takové perníčky nepečou ani v královské kuchyni, a to už je co říct!“ Zapil sousto čajem. „Uúhm, šípkový! Ale je v něm ještě něco tak zvláštního, voňavého...“

„Celé roky bylinky suším, léky vařím na pomoc nemocným duším,“ přeríkávala stařenka jako kolovrátek. Měla takový příjemný, jednotvárný hlas. A to teplo, vůně, dobré jídlo a únava po probdělé noci... Pavla cítila, jak jí klesají víčka a chce se jí už jenom spát... strašně spát...

Obklopil ji sen, ve kterém viděla nějaké paláce, věžičky, mramorová schodiště a vodotrysky, kolem nichž se procházela krásná princezna. Ale najednou se zvedl hrozný vítr, té princezně začaly vlát zlaté vlasy i dlouhé bílé šaty, hrůzou si zakryla dlaněmi tvář, vítr jí srazil z hlavy korunku, a ta se s rachotem kutálela dolů po schodišti – a na všechno padl černý stín jak od bouřkového mraku...

„Vstávej!“ Někdo s Pavlou cloumal, a tak začala neochotně otevírat oči, mrzutá, že se nedozvěděla, jak to s tou princeznou dopadlo.

Jenže pak oči rychle vytřeštila. Zjistila, že leží na slámě v malé komůrce, před ní jsou zamřížovaná dvířka, skrz která

je vidět obláčky na modré obloze. Vedle ní sedí Richard – bez meče a s hlavou v dlaních. Úplně zdrcený. Ale co Pavlu překvapilo ze všeho nejvíc: ten, kdo ji budil, byl Jenda Kulíšek!

„No, prosím,“ prohlásil Jenda, když zjistil, že se Pavla konečně probouzí, „to dělá chytrou, vytahuje se, kdovíjak neumí číst – a také se nechá tak hloupě nachytat! A přitom pohádku o perníkové chaloupce znají už mrňata ve školce!“

„Hm,“ řekla Pavla a začala si vybírat slámu z vlasů, „mně to bylo hned podezřelé. Jenže je to nějak jinak...“

Richard najednou vyskočil, chytil mříže dveřík do pěstí a začal s nimi cloumat: „Pusťte mě ven! Vraťte mi meč! Jsem zvyklý bojovat! Jste podlí zrádci!“

„Tyhle záchvaty má od chvíle, co se probudil,“ ušklíbl se Jenda. „Myslím, že je mu to houby platné. Musíme něco vymyslet, než si nás bába upeče.“

Najednou venku zakmitlo světlo lucerničky a babka se přišourala k mřížím s táčem plným talířků: „Nesu vám svačinku, moji milí, ať naberete hodně síly!“

„Dám ti výkupné,“ řekl Richard, „zaplatím zlatem. Kolik žádáš?“

Babice se zachechtala: „Pobavil jsi mě, panáčku. Nechci ani zlatáčku. Mám lepší mzdu. Můj pán je v dáli. Chytám tu otroky svému králi. On je největším pánem lesů i hor. Snad znáš jeho jméno? Duchomor!“

Richard zbledl a pomalu se sesul podél mříží k zemi. „Ty chytáš otroky pro krále Duchomora...“ opakoval zdrceně.

„Tak, tak,“ smála se stařena. „Uspávanka vonná roste na blatech, když sníh taje. Výborná bylinka! Vylepší chuť každého čaje!“

„Jak to, že nemáte chaloupku z perníku?“ ozval se rozhořčeně Jenda. Cítil se ošizen, že pohádka není tak, jak má být.

„Lidé si vymýšlí nesmyslné věci. Mít střechu z perníku? Když přijdou deště? To nejde přeci! A nebo že prý jím děti. Pfuj! Něco takového! Mám ráda sladkosti, suším a prodávám květy...“

„Kolik už jsi pochytila nešťastníků, babice!“ vykřikl na ni rozvzteklý Richard, „těch chudáků, co úpí v dolech pod Rmutnou horou! A já se divil, odkud bere Duchomor pořád nové otroky. Teď už to vím. Nezmocňuje se jich v boji, ale takhle proradně a lstivě!“

„Za tebe mi zaplatí těžkou mincí. Poznala jsem tě dobře, princí. Už jsem poslala zprávu po Havranovi...“

Pavla po celou dobu toho marného rozhovoru mlčela. Mlčela a usilovně přemýšlela. Bezděky přitom hrábla do kapsy – a v prstech ucítila obrysy boubelatého písma. V očích jí ihned radostně svítilo.

„Milá babičko,“ začala právě tak sladce jako prve čarodějnice, „pečeš moc dobré věci. Ale neviděla jsem mezi nimi žádné buchty, bochánky, bábovky...“

„Běda, běda, mám je ráda, ale přesto... Chybí mi to správné těsto.“

A tu Pavla vytáhla ruku z kapsy a ukázala čarodějnici písmeno **B**.

„Co tomu říkáš, **B**ásnivá **B**abičko?“

Babice upustila ták, roztřesenou rukou odemkla dvířka a chtivě se vrhla po písmenku, které už na Pavlínčině dlani začalo **B**obtnat a jeho dvě **B**říška rostla a proměňovala se v mísy s kynoucím těstem. V mžiku bylo toho těsta tolik, že je stařena musela vzít do náruče, aby je vůbec pobrala. Přitom si radostně prozpěvovala: „**B**oubelko **B**oubelatá, **B**eruško **B**uclatá, **B**udou **B**uchtičky, **B**rzy **B**rzičko **B**udou, **B**ěžím **B**alit **B**ochánky, **B**áječné **B**roskvové **B**uchtičky, **B**ílou **B**ábovčičku...“ Zmizela do chalupy a ani nevzpomněla, že by za sebou měla zamknout dvířka chlívků.

„A teď rychle pryč!“ vykřikla Pavla, „budou se dít strašné věci! Ona totiž zapomněla, že **B** může také znamenat **B**oj. A jestli je strčí do pece, bude působit jako **B**omba!“

V rychlosti všichni tři opustili nehostinný chlívek, ani se nezdržovali hledáním branky, ale rovnou přeskákali přes nízký plůtek a pádili dolů loukou.

„K lesu a schovejte se za stromy!“ křičela v běhu Pavla.

„Počkejte na mě!“ poňňukával malý Kulíšek, který jim nestačil. A vzápětí zakopl o krtinec a upadl.

Pavla se k němu rychle vrátila, také princ se zastavil. A tu v okně chaloupky spatřili vzteklou tvář čarodějnice, která pozvedla hůl, na jejímž konci se bělala lidská lebka, a zvolala za

nimi mocným krákoravým hlasem: „Zaklínám vás ve jménu Duchomora krále! Stůjte! Ani o krok dále!“

A najednou všichni tři cítili, že jim nohy dřevění, že nemohou udělat ani krok.

„Co ta tvoje bomba?“ pofňukával Kulíšek. „Selhala?“

„Nevím, jestli ji stačila dát do pece,“ šeptala Pavla. „Možná jsme se ukvapili a vyběhli jsme moc brzo... a to nás může stát život. Každopádně z komína se kouří...“

V tu chvíli zahřměl strašlivý výbuch, celá chaloupka se zvedla pár metrů nad zem, rozlomila se v půli – a pak s hromovým rachotem vyrazil k nebi sloup ohně. Horký vítr je všechny povalil do trávy.

Když se zase zvedli, bylo po všem. Na místě chaloupky viděli jen začernalou díru v zemi, ze které se kouřilo.

„Vzala spravedlivou odplatu,“ řekl princ. „Děkuji ti, Pavlo, už podruhé jsi mi zachránila život. Těší mě, že jsi svého přítele našla. Kam teď máte namířeno?“

„Domů,“ odpověděla Pavla, „maminka Jendu shání a už má starost, kam se jí ztratil.“

„Mně se tu teprve začíná líbit,“ škemral Jenda. „Ještě jsem tu nic pořádně neviděl. Celou dobu jsem byl zavřený v chlívků a jedl perníčky!“

Pavla se však nenechala obměkčit. Sáhla do kapsy: „Tady máš písmeno **D**. To znamená **D**omov. Když půjdeš za ním, nemůžeš zabloudit a budeš doma stejnou rychlostí, jakou putují vzpomínky.“

Jenda si povzdechl a převzal do dlaně zakulacené a těžké **D**.

„A co ty?“ zeptal se.

„Já si tu ještě něco dočtu.“

„To je nespravedlnost!“ ohradil se Jenda.

„Jsem starší. Když jsem byla stará jako ty, také jsem musela chodit spát dřív. A navíc na tebe čeká maminka!“

„No jo, no... Ale stejně je to nespravedlnost,“ reptal Jenda Kulíšek a neochotně se loudal pryč pěšinkou, kterou sem přišel.

